

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11.
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

M. Kir. Halélettani és Szenny-
víztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.
Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.
Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

HALÁSZAT—(FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI
Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr Emil Unger.

:: Adminisrtration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST,
:: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung, Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: Felhívás. — A tarka gébről. Szabados Antal. — A III. nemzetközi édesvízi halpropaganda értekezlet. Dr. Unger Emil. — Halászat, horgászat, sporthorgászat. L. Kiss Aladár. — Társulatok — Egyesületek. — Ujdonságok — Vegyesek. — Árjegyzések. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Über Gobius marmoratus. — Dritte internationale Süßwasserfischpropaganda Konferenz. — Die Fischerei, das Angeln und die Sportfischerei. — Gesellschaften und Vereine. — Neuigkeiten. — Auslandschau. — Fischpreise. — Annoncen.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Felhívás.

Tisztelettel kérjük azon tagjainkat és lapunk előfizetőit, akik fizetési kötelezettségeiknek még nem tettek eleget, vagy hátrálékban vannak, hogy az e lappéldányhoz mellékelte postatakarékpénztári befizetőlap felhasználásával tartozásukat haladéktalanul kiegyenlíteni sziveskedjenek, hogy a lap küldése fennakadást ne szenvedjen.*

Budapest, 1937. június hó 15-én.

AZ EGYESÜLET ELNÖKSÉGE.

* Az előfizetési díj a tagdíjjal egyező összeg és a lap fején olvasható. Állami alkalmazottaknak 50% kedvezmény jár a tagdíjból.

A tarka gébről.

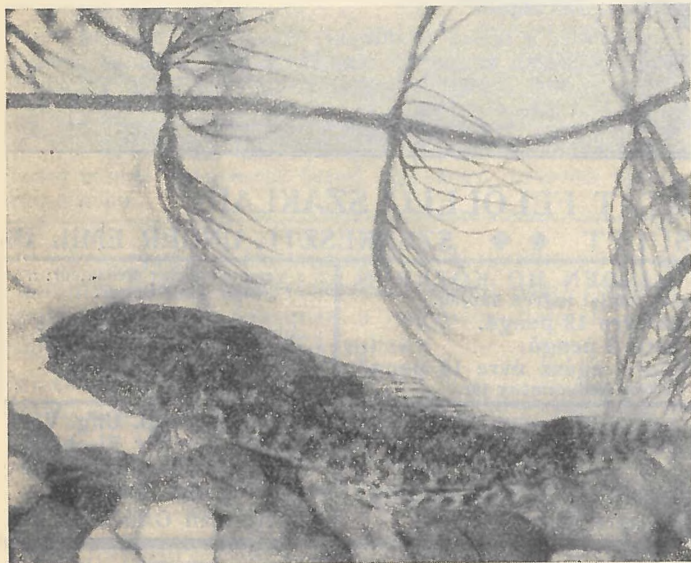
Írta: Szabados Antal

okl. állatorvos, tihanyi kutatóintézeti assistens.

Igen érdekes kis hal jutott be hazánkba a közel-múlt néhány évtizede alatt. Ez az érdekes kis hal, melyet csak 1875-ben Kriesch J. fedezett fel az óbudai melegvízi kifolyóban, a tarka géb: Gobius marmoratus Pall.

Nemcsak érdekes, groteszk alakja, rendkívül zártkózt, szinte titokzatos életmódja miatt olyan különös és a hozzáértők szemében nagy érdeklődésre számot tartó halacska, hanem még amiatt a szívós, kitartó igyekezte miatt is, amellyel mind nagyobb területen, mind több édesvizben: folyóban, tóban próbál meghonosodni és állandó lakhelyet, hazát szerezni magának. A gébek a csontos halak rendjébe, a tuskésűszójúak alrendjébe, a Gobiidák családjába tartoznak. E családnak kb. 600 faja ismeretes, néhány fajtól eltekintve a többi mind tengerlakó. Épen azért érdekes a mi kis tarka gébünk is, mert igazi hazája ennek is a tenger. Ugyanis a Fekete-tengerben, a Káspi és az Aral tóban még ma is, ott élő másik 8 fajkonával együtt megtalálható. Ezek közül 5 fajta felhatol a Dunába is, de hazánkba csak ez az egy fajta jutott fel, mert a többi a Duna torkolatától nem messze, az u. n. brack, azaz kevert-vízből nem vándorolt ki. Kivétel még a békafejű géb, amely az aldujai Ópalánkáig jutott el. Halirodalmunkban nem sok adatot találunk róla! Igaz, hogy Kriesch felfedezése és első leírása óta alig

telt el hatvan év, ez az aránylag rövid idő pedig, különösen az ilyen titokzatos életmódot folytató, ilyen kistermetű, tehát teljesen gazdasági jelentőség nélküli, a vándorlását csak most folytató, azaz csak most terjedő halfajtánál a teljes megismerésre és a megjelenési adatok pontos összegyűjtésére nem elegendő. Hogy mégis testalakjáról, színéről, valami keveset életmódjáról is tudunk, az Krieschen kívül főként Herman O., a nagy halkutató, majd Mika-Breuer (1928) érdeme, bár Lovassynál is megtaláljuk jó leírását, de bizonyára csak az összegyűjtött adatok alapján. Terjedése, mind feljebb nyomulása édesvizeinkbe most is tart. 1875-ben Ó-budán találta

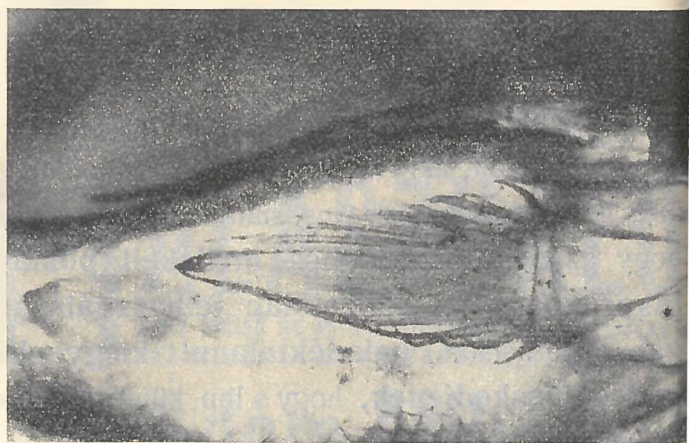

1. Kép. Tarka géb (*Gobius marmoratus* Pall.) (Halter-Szabados felv.)

meg Kriesch, 1887-ben Herman a Balaton keszthelyi részén, a „hévízi“ kifolyóból írta le (bizonyára tévedett a „hévízi“ kifolyó helyének a megállapításában!) Mika-Breuer a Fertő tó halainak feljegyzésekor, 1928-ban már ott is megtalálták, 1927-ben Lovassy már az egész magyar Dunán ismeri, végül 1931 nyarán a tihanyi rév mellett is megtalálják e kis halacskát. Azóta a tihanyi félsziget körül mind nagyobb számban kerül megfigyelésre, ill. a tihanyi Biológiai Intézet akváriumaiba. Dr. Entz G. és Dr. Sebestyén O. gyűjtései után 1936-tól én foglalkozom vele behatóan, hogy titokzatos életmódját teljesen megismerhessük. (Lásd Állattani Közl. 1937.)

E kis hal nagysága csak 8—9 cm. Színe valóban márványozott tarka. Alapszíne szürkés-barna, a has felé világosodó, a testen 5—6 elmosódó határú övszerű haránt-sávval. Azonban a környezet nagy hatással van mindenkori színelakulására, mert ez aszerint változik egészen a világos, rózsaszínes testszíntől a csokoládé-barnán át a sötét, bársonyos fekete-barnáig. A mell-, hát- és farkúszó csipkeszerű finomsággal van színezve világos-sárgás és sötét-barna márványozottsággal. A hátúszó kettőzött, a hasúszó pedig egészen elől, a mellúszók alatt található, éspedig egy levélalakú képlet alakjában, mert a kétoldali hasúszó teljesen egybeolvadt egy 12 sugarú képletté. E hasúszó segítségével csúszkál a fenéken, mint egy sítalpon, ezzel kapaszkodik fel a sziklákra is, sőt még a meredek sziklákon, nálam az akvárium üvegfalán is ezzel tapad meg, mert ennek az úszónak a tövében egy kis, 2—3 mm.-es bőrrödő köti össze a két

legszeleső sugarat és így ez az úszó kis tölcséalakúvá is formálható pompás tapadókorong szerepét is betölti. Ez a tapadási képesség a Góbiusféléknél már régen kutatott probléma, pontos vizsgálódásokkal és fényképfelvételekkel azonban sikerült a valódi tényekre rávilágítanom. Úszóinak képlete: $D_1: 6, D_2: 1/17, A: 1/13, P: 15-16, V: 6-6$ ill. minthogy összenőtt: 12, Lin. lat.: 40. Pikkelyei aprók, fésűsek. A garatban két pár garatcsontja van: egy pár felső és egy pár alsó. A tulajdonképeni garatcsonton, az alsón kb. 20—20 vékony, hosszú, kúpszerűen végződő fog van. Nemi különbséget alig tudunk felfedezni rajtuk, nem úgy, mint sok közeli rokonfajtájánál. A nőstény urogenitális papillája erősebb, s szélesebb, mint a hímé, viszont a hím ívás idején, április-május hónapokban élénk vörösesbarna színt ölt, amikor az elülső hátúszóján élénkebb rozsdavörös folt jelenik meg. Minthogy a kifejlődött gébeknek nincsen úszóhólyagjuk, ezért ezek már a vízben lebegve, a többi hal módjára úszni nem tudnak, hanem a fenéken, köveken mászkálva, a növényekre felkapaszkodva szerzik meg táplálékukat. Ebben azonban nem válogatós a tarka géb! Noha az eleven eleséget szereti a legjobban és — ragadozó lévén — az ugráló, mozgó eleséget, tehát Daphniát, szunyoglárvákat, Tubifexet és más kisebb rákféléket: Corophiumot, Cypris és Cyclops-féléket eszi, fogdossa össze a legszívesebben, azonban ezek hiányában, mint az etetési kísérleteimből kitűnt, a nyers, vakart marhahúst, de még inkább a frissen felaprított, finomra zúzott halhúst is kitűnő étvágygal fogyasztja el. Én 1936 őszétől, miután a természetes táplálék, Daphnia s egyebek kifogytak a tél, illetve a jég beállása miatt, szinte csaknem mindig a balatoni kűsz finomra vagdalt és zúzott húásával etetem Góbiusaimat. Hogy ez a táplálék is jól megfelel nekik, azt nemcsak egy-egy etetés után kisebb hordócskává növekedett pókhasuk bizonyítja, hanem az a tény is, hogy ősz óta szemmel láthatóan szépen és sokat fejlődtek. Ma már úgy ismernek és annyira megszoktak, hogy etetések idején elég az akvárium üvegfalát megkopogtatnom, hogy érdekes, groteszk, szokatlan alakú, szépen színezett testükkel, érdeklődő fénylő szemükkel előbújjanak szikla alatti, növények közötti rejtekhelyükről.

2. Kép. A *Gobius marmoratus* Pall. hasúszója. (Szerző felv.)

Minthogy igen igénytelen, minden vizet jól megszokó érdekes kis hal, amelynek szaporodását, esetleges utód-ápolását még egyáltalán nem ismerjük, nem lehetetlen az akváristák körében való elterjedése.

Minthogy pedig hazánk halfaunájának csak alig ismert, csaknem újnak mondható, most is terjedő hal-

fajával illetve fajtájával állunk szemben, nem volna hiabavaló és érdektelen a terjedésére, megjelenésére vonatkozó adatok pontos és lelkiismeretes gyűjtése sem, annál inkább is, mert az ilyen pontos adatokból nemcsak az elterjedésére, vándorlására, hanem még sok más élet-tani, oekológiai stb. tényre is sok hasznos felvilágosítást nyerhetnénk. Édes hazánk élővilágának pontos, teljes megismerése pedig nemcsak szórakoztató tudósmunka, hanem honfiúi kötelesség is!

A III. nemzetközi édesvízi halpropaganda értekezlet.

(Budapest, 1937 május 27—29.)

Ragyogó májusi este volt Urnapján, mikor külföldi vendégeink összegyűltek a Royal szállóban barátságos ismerkedésre, hogy a vendéglátó Országos Halászati Egyesület vezetőségével és tagjaival a fehér asztalnál kezdjék meg az eszmecsere-t a 28-án reggel megnyíló értekezletről és a halászat viszonyairól az egyes országokban. Sokan már mint régi ismerősök üdvözöltek egymást és az őket fogadó magyar kollégákat is.

Az értekezlet másnap programmszerűen vette kezdetét, miután e sorok írója német nyelven beszámolt röviden az előkészítő bizottság munkájáról, melynek eredményeképpen *Répássy Miklós* ny. államtitkár, Egyesületünk alelnöke felkérésre vállalta a tanácskozásokon az elnöki teendőket *Prof. Adolf Cerny*-vel együtt, aki, mint az előző konferencia elnöke, a bécsi Mező- és Erdőgazdasági Egyesület Halászati Osztálya részéről a budapesti konferencia előkészítését vállalta és annak összehívásáig az egész adminisztrációt irányította, s akinek ezért úgy a magyar Országos Halászati Egyesület, mint az értekezletre összegyűltek szinte hálával tartóznak. Azután felolvasta e sorok írója a külföldi megjelentek névsorát országok szerint, melyek érdekelt-ségét képviselik.

Megjelentek: Németországból *dr. Hans Fritzsche* a Reichsverband der deutschen Fischerei igazgatója. *Franz Zeiler*, a német „Nordsee“ vállalat bécsi üzletigazgatója. — Ausztriából: *Prof. Adolf Cerny*, a bécsi mező- és erdő-gazdasági Egyesület halászati osztályának vezetője, *Rudolf Hammerschmidt*, a halkereskedők egyletének elnöke, *Richard Meissinger*, a Lämmermann bécsi halkereskedelmi vállalat képviselője. Lengyelországból: *A. Mazaraki*, a lengyel halászati egyesületek szövetségének elnöke, *A. Wieniawski* ugyanezen szövetség igazgatója. Varsó. Svájcban: *Prof. Dr. Paul Steinmann*, a Svájci halászati egyesület elnöke. Csehszlovákiából: *Dr. V. Susta*, Trebon, a csehszlovák központi halászati Egyesület elnöke, gazd. főtanácsos. *Dr. R. Dvorák*, a vodnanyi halászati iskola igazgatója és *Dr. Jan. Hubacek*, gazd. tanácsos, az állami erdők és birtokok igaz-gatósága részéről Trebon-ból, Jugoszláviából *Dr. S. Muzinic*, a belgrádi jugoszláv földműv. minisztérium halászati osztályvezetője, *Karlo Langhoffer*, bánási halászati felügyelő. Ujvidék.

Végül, miután megállapítható, hogy a magyarokkal együtt hét ország halászati érdekeltségeit képviselő kiküldöttek előtt a német nyelv az egyetlen, amelyet valamennyien értenek és beszélnek, megemlítette, hogy a tanácskozás nyelve a német lesz és bejelentvén, hogy az előkészítő bizottság visszalép miután munkája végetért, az összegyűltek nevében felkérte *Répássy Miklós* ny. államtitkár urat, az értekezlet magyar elnökét, az értekezlet megnyitására.

Répássy Miklós pár szóval magyar nyelven nyitotta meg az értekezletet és megbízta e sorok íróját a jegyzőkönyvvezetéssel. Ezután németül folytatta, üdvözölve a megjelenteket hazánkban az Egyesület nevében, melynek elnöke *Tomcsányi Vilmos Pál dr* öccsellenciája távolmaradását halaszthatatlan más ügy miatt kimentette.

Megemlékezett az elhunyt *Fischer Frigyes* miniszteri tanácsosról, egyesületünk volt igazgatójáról, aki annak idején az előző konferenciákon Pozsonyban és Bécsben egyesületünket képviselte, s a harmadik, jelen értekezletre annak tagjait Budapestre meghívta. Az értekezlet tagjai felállva tisztelegtek az elhunyt nagyérdemű magyar halászati szakember emlékének. Miután az elnök rövid, de igen jellegzetes képet vázolt a magyar halászat és haltenyésztés multjáról, háború utáni fejlődéséről és jelen állapotáról, átadta a szót az első előadónak *dr. Hans Fritzsche*-nek.*)

Az egyes előadások címeit a lapunk májusi számában már közöltük. Szövegüket azok magyar nyelvre való lefordítása után a „Halászat“ magyar nyelven, az „Österreichs Fischereiwirtschaft“ pedig eredeti nyelven, németül fogja közölni olyan sorrendben, ahogy azok a szerkesztőségekhez beérkeznek. Az elnöklést a két első előadás után *Prof. A. Cerny* vette át. Az értekezleten az előadásokban egy személyi változás is történt. Szombaton, május 29-én csehszlovák részről nem *Dr. Dvorák*, hanem *V. Susta* volt az előadó. Ujabb bejelentések folytán *Prof. Dr. Paul Steinmann* a svájci, *Dr. S. Muzinic* pedig a jugoszláv halászati viszonyokat ismertette előadásában, Franciaországból nem jöttek el ugyan az értekezletre, de *Dr. G. Lecointre* a tógazdasági egyesületek nemzeti szövetségének elnöke érdekes tanulmányt küldött a francia tógazdasági halpropaganda tevékenységéről. E tanulmányt *Prof. A. Cerny* elnök olvasta fel, s szintén meg fog jelenni az említett lapokban. A többi országok meghívottai távolmaradásukat kimentették.

Bemutatásra került az értekezleten a ponty helyes előkészítése a szálkamentes pontyfélék, illetve szálkamentes ponty „metélt“ céljaira, valamint az egyes országok propaganda képei és iratai. *Corchus Zoltán* a ponty előkészítésről a bevált szálkamentes ponty ételek receptjeit is tartalmazó könyvecskét szerkesztett saját nagyszámú gyönyörű fénykép felvétellel, melynek egy-egy német nyelvű példányát a konferencia külföldi tagjai kapták, magyar kiadása pedig belföldi propaganda célokra fog szolgálni.

Rendkívül nagyszámú érdekes hozzászólás és vita volt az egyes előadásokkal kapcsolatban, melyeket ezúttal helyszűke és az idő rövidsége miatt nem közölhetünk, de amelyekre az előadások közléseivel kapcsolatban visszatérünk.

Az indítványok után a következő konferencia helyének megállapítása következett és *S. Muzinic* meghívta a konferencia tagjait Belgrádba, a jövő év szeptemberére, *Prof. Steinmann* pedig 1939-re Zürichbe. Ezzel a tárgysorozat kimerítettvén, *Prof. A. Cerny* elnök szép szavakkal mondott köszönetet a vendéglátó magyar Országos Halászati Egyesületnek és az előkészítő bizottságnak, magyar részről e sorok írójának is, majd átadta a szót ismét *Répássy Miklós* magyar elnöknek, aki meghatódottan, szép záró beszéddel berekesztette az értekezletet.

Pénteken május 28-án este igen jól sikerült társas vacsora volt a városligeti Gundelnél, ahol a földműve-

*) Az egyes előadások sorrendje régi kongresszusi szokás szerint az egyes országok francia neveinek betűrendje szerint állapított meg a programban (Allemagne, Hongrie, Pologne, stb.)

lési kormány képviselőjében többek közt *dr Péchy Tibor* min. osztályfőnök, a kereskedelemügyi minisztérium részéről *Dr. Halla Aurél* államtitkár és még több más hivatalból meghívott előkelőség is megjelent és ahol számos felköszöntő hangzott el. *Répássy* elnök nagysikerű üdvözlő pohárköszöntőjében megemlítette, hogy az *Allgemeine Fischerei Zeitung* vagy harminc évvel ezelőtt hozott hírt a szákanélküli pontyról, igaz, hogy csak tréfából — április elseji számában. Ez azonban most a vacsora főfogása a ponty „metélt“ alakjában ime mégis valóra vált, *V. Susta*, *A. Mazaraki* és mások mondtak még pohárköszöntőket.

A pénteki víg hangulatban elköltött halvacsora és eltöltött éjszaka után szombat reggel 8 óra után az értekezlet tagjai *A. Mazaraki* lengyel halászati szövetségi elnök indítványára nagy számmal vonultak ki a Kerepesi-úti temetőbe *Fischer Frigyes* sírjához, ahol a magyar tagok *vitéz Illésy Zoltán* egyesületi igazgató társaságában várták őket. A külföldiek koszorút helyeztek Egyesületünk volt igazgatója sírjára, ahol az elhunyt rokonsága is szép számmal jelent meg ez alkalommal.

A külföldi tagok közül többen a konferencia bekezdése után is hazánkban időztek még, kirándultak és látogatásokat tettek.

A jövő évi belgrádi konferencia összehívásáig ennek előkészítő munkálatainak végzésére, a konferencia felkérésére, az Országos Halászati Egyesület vezetőségével kapcsolatban e sorok írója vállalkozott.

Dr. Unger Emil.

Halászat, horgászat, sporthorgászat.

Irta: *L. Kiss Aladár.*

Hányszor halljuk ama megjegyzést, hogy a horgászat nem sport és hányszor bántja fülünket az a hozzászólás, amely a horgászatot egy kalap alá veszi a halászzal.

Hogy ezen fogalomzavarokat eloszlassuk, meg kell világítanunk először a halászat és sporthorgászat, másodsor pedig a horgászat és sporthorgászat között fennálló különbségeket. Ezek után eleve tisztázódnak azok a tévedések, amelyeket eddig a közhiedelem többnyire magáévá tett és méltán! Erre nézve ugyanis a sporthorgászat igazi szakértőtől felvilágosítást és útbaigazítást vajmi ritkán, vagy egyáltalán nem kapott. Annál is inkább nem, mivel a magyar sporthorgászat szakirodalma nálunk még gyermekkorát éli!

A gyakoribb fevilágosítás remélhetőleg el fogja idővel tüntetni azt az ellenszenvet és lekicsinylést is, amelybe a magyar sporthorgász minduntalan beleütközik. Mert a sporthorgászat mikéntjéről manapság nem egy téves hit vert gyökeret a közvélemény gondolkodásmódjában.

Lássuk mindjárt a halászat fogalmát.

A halászat az egyszerre való tömeges halfogást űzi a legnagyobb emberi fizikai erő felhasználásával. A tömeges halfogásnak egy-egy művelete pedig a folyóvízi szakaszoknak, halastavaknak, holtágaknak, vadvizeknek meghalászása, amely fárasztó napokat vesz igénybe. Ezzel szemben a sporthorgász pihenés és üdülés céljából veszi kezébe a horogkészséget, hogy tapasztalatainak, átéléseinek és tanulmányainak felhasználásával foghasson horgával egy-egy kisebb-nagyobb halat. Azonnal előttünk áll tehát a kép, hogy a halászat és a sporthorgászat a halfogás módjában és miértjében min-

dig távol állott egymástól. De szembeszökő eltérést mutat mindkettőnél maga a meghatározó kifejezés is.

Ahogy a halásznak egy-egy hálózását, tanyavetését észrevesszük, érdeklődésünk egyszerre felcsigázódik. Ha azután egy nagyobb fajta halat látunk csapkodni a ladikba vont háló között, képzeletünk elé tűnik a magyar folyók legnagyobbra nőtt édesvízi hala: a harcsa.

Mondom, ahogy el-elnézzük e nagy emberi erőfeszítéssel dolgozó halászegényeket a mindennapi kenyérért folyó küzdelmeik közben, (a kerítő halászat tanyavetésénél két ladikban hatan vannak), egyáltalán hogyan is lehet összetéveszteni a horgászattal, illetőleg a sporthorgászattal?! Utóbbinál az egyes keresett halnak horoggal való megfogásához annyi tudás, megfigyelés, tapasztalat, azonkívül ügyesség, önuralom, kitartás és férfias önfegyelmeléssel párosult szenvedély szükséges! És természetes, hogy mindezeknek bírása jellemében, azaz gondolkodásmódban és cselekedetben egész embert kíván. Ez a sport!

A halász pihent testtel kezd, de sokszor napokig tartó robot mellett folytatja kenyérkereső munkáját. Ezt a munkát mindig csoportban végzi el. A sporthorgász pedig a napi szellemi, vagy kétkézi munkája, tehát egy napnak jól elvégzett, esetleg fárasztó munkája után siet kezébe venni a horognyelet, hogy a horgászás nemes és szép sportja űzésével pihenje ki a napi fáradalmakat. Hogy visszakapja bizonyos százalékban testének elhasznált energiáját, a leadott szellemi vámnak megfelelő értékét. Hogy szórakozzék, tanulva élvezzen és lassacskán a természetszeretettől áthatva, tegye könnyűvé önmagának az életnek reá kiszabott terhét.

A halász, ha elvégzi ebbeli munkáját: elfárad! A sporthorgász, ha abbahagyja kedvelt szórakozását: felüdül!

Igy találkozik a kenyérkereset és a sport egyazon munkánál, de a testnek és léleknek olyan felcserélt, az az elfáradt és megpihent helyzetében, ahol kettőjük közt a különbséget felismerni igazán nem nehéz.

A „sporthorgász“ kifejezés egy olyan, a magyar vérbe és öntudatba még át nem ment, ki nem forrott meghatározás, amely a horoggal való nyeles halászat terén eleve kizár minden törvénybeütköző cselekedetet! Mivel pedig a „horgászás“ cselekvésnek legegyszerűbb, illetőleg legnépiesebb elnevezése a: „horoggal való halászás“ kifejezés, — kell megállapítanunk, hogy a „sporthorgászt“ kik gyakorolják, milyen módon és mi célból? Az erre adott válasz körvonalazza és határozza meg azután a „sporthorgász“ fogalmát. — Hisz a „halász“ is horgászik, meg a többi „horgász“ is és mégis egyike sem: „sporthorgász“ !! Mert a „sporthorgászat etikája“ emel erős, félre nem érthető válaszfalat a másik kettő elé! Egyébként a „horgász“ cselekedete a „horoggal“ való halfogásnál: horgászás, a „halászé“ pedig a hálóval való halfogásnál: halászás. Ez utóbbié még akkor is halászás, ha munkájában fenékhorgokat tömegesen vesz igénybe!

Sokan a sporthorgászt tévesen „sporthalász“-nak nevezik! Holott a sporthorgász sohasem halászik! Viszont a halász nehéz, kimerítő munkáját még úgysem lehet ezzel a szóval kifejezni, mert bizony ő a halászatot nem „sport“-ból űzi, hanem azért, hogy megélhessen!

De a sporthorgászat fogalma alatt a legcéltudatosabb halvédelem is rejlik! Tehát a „sport“-tal, vagy a „sport“-on kívül a halvédelem megszervezése, megerő-

sítése és állandósítása a legfőbb célja! Ugyanaz a testvérgondolat a vadászatnál a nemesvad védelme!

A sporthorgász „tilos“-ban sohasem horgászik!!

Amint valaki (tehát maga a horgász is!) tilosban horgászik, ezen cselekedete már eleve kizár minden „sport“ címet és védetségét. De nem jogosult a „sporthorgász“ megkülönböztetésre akkor sem, ha bármely módon sportszerűtlenül horgászik!

Ma már számtalan horgász a sporthorgászat köpenyegének védő örvé alá menekül, hogy esetleges garázdálkodását ily módon leplezhesse!!

Nálunk — sajnos, — sok mindent a vajudó sporthorgászatra igyekeznek háritani, mivel mindinkább ennek és egyesületeinek halvédelmi javító erejét és hatását érzik a mai gyenge erkölcsi lábón élő, úgynevezett rablóhalászattal szemben. Az utóbbi évtizedekben a nyíltvízi halászat gyakorlása ugyanis, bizonyos más, a halászatról teljesen elütő munkaszakmában nevelkedett idegen elemek káros beszivárgása miatt, egészében már nem az igazi hivatásos halász kenyérkereső területe. Most nem a kenyérkereseten van a hangsúly, hanem annak törvényellenes és erkölcstelen megszerzésén! Nagyon sok körülötte a vadhajítás: a meghonosodott felőlten érzés és gyakorlat, amelynek lenyesegetése nagyon is megérett a mai leromlott nyíltvízi állapotok megjavítására!

De figyeljük meg a dolgot más árnyalatában is.

Itt lép előtérbe például a halászkok által a szertelenségig gyakorolt fenékhorgog-halászat mikéntje, amely a tömeges halfogásnak egyik legridegebb módja! Azonkívül a fenékhorgog-halászat a „tilos“-ban való halfogásra a legalkalmasabb módszer! Az orvhalászkok főszerszáma!

Épen ezért tiltakozunk a magyar művelt sporthorgászkok nevében azon beállítás ellen, hogy a sporthorgászatot a fenékhorgog-halászkokkal — hacsak látszólag is, — a leghalványabb kapcsolatba hozzák! Mert, ha valaki nem ismeri a „sporthorgászat“ nemes fogalmát, úgy lelki, mint gyakorlati alapjában s a kettőt nem tudja egymástól megkülönböztetni és elválasztani, — az ne éljen ezzel a kifejezéssel!

A halászkok által gyakorolt tömeges fenékhorgog-halászatot nem szabad és nem lehet összetévesztetni a sporthorgászkok egyes fenékhorgog horgászatával már csak azért sem, mivel az — a halászatnál: kenyérkereset, üzlet; — a horgászatnál pedig: sport, szórakozás! A halászkok füzérenként száz és száz számra rakják le a folyóvíz medrébe, keresztül-kasul fenékhorgaikat. Egy-egy ilyen fenékszínorra 80—120 darab vagy ennél még több felcsalizott horgot erősítenek rá és azt több órán át őrizetlenül hagyják! A sporthorgász ellenben az egyes horgásznýélre erősített zsinegre kötve 1, esetleg 2—3 darab horgot vet külön-külön a vízbe, de azt állandóan figyeli, amíg horgászik. A sporthorgásznak egyik legszebb és legideálisabb sportja pedig akkor kínálkozik, amidőn egyes horogdobással a víz szintjén akasztja meg ügyességgel, leleményességgel és kitartással a pisztrángot, galócat, pénzespért, domolykót, vagy egyik kedvelt és mozgékony rablóhalát: a ragadozó önt! Ebből is látjuk, hogy a sporthorgász sohasem bánik kíméletlenül a hallal, mivel a megfogás után a halat a horogról azonnal megszabadítani igyekszik!

Hogy a vérbeli sporthorgásznak mi a szakvéleménye a fenékhorgog-halászkokról, meggyőzően kiviláglik egy magyar sporthorgász egyesületnek még 1916. évben kelt alapszabályából. Az egyik paragrafus arról szól,

hogy: „Az egyesület tagjainak tilos a fenékszínórral és bármiféle hálóval való halászat gyakorlása.“

Kell-e ennél nagyobb erkölcsi befektetés a sporthorgászat etikájának igazolására?!...

És innen, ezekből a kisebb-nagyobb fogalomzavarokból alakul ki lassacskán az az általános, legtöbbször kifejeződött, szinte ironikus felfogás, hogy a sporthorgászat és halászat lényegileg (!) ugyanaz! Szerintük a különbség az, hogy a halászatnál érdemi munkát végeznek, amennyiben a kenyérkereset, üzlet egy módját végzik el, de a horgászat igazán nem lehet más, mint naplopás! Esetleg az unaloműzésnek egy változata!

Tessék most már ebből az évtizedek alatt kialakult általános felfogásnak hinárjából kilábolni!...

Szigorúan megfigyelve a dolgot, ne telejtsük el, hogy a vérbeli sporthorgász maga az, aki leghevesebben tiltakozik minden olyan kitétel ellen, hogy őt halászkok nézzék, vagy szórakozását annak nevezzék. És bármennyire is tiszteli az ősi magyar hivatásos halász leszármazottját és megbecsüli annak verejtékes, kétkézi munkáját, — kettőjük munkaközösségét elismerni azonban sport-etikai lehetetlenség! A sporthorgásznak természetesen elve, hogy ő nem üzleti haszonért horgászik, hanem, hogy érdekes sportját, szórakozását kielégíthesse! Megtalálhassa a napi munkája után lelke frissességét, testének pihenését! Sőt! Hogy milyen nemes értelemben veszi ezen sportját, kiviláglik abból is, hogy áthidalhatatlan különbséget tesz önmaga és a nem sporthorgász közt is! Mert az általa fogott halat kenyérkeresetből áruba sohasem bocsájtja, — az nála csak ajándék tárgya lehet!

Egyébként csak annyiban hoztuk föl ezen önkéntelen elénk ötlött képet, hogy tisztábban lássuk magunk előtt a halász és sporthorgász közt a tárgyi különbséget.

Még jobban bevilágíthatunk azonban a két egymástól elütő ténybe akkor, ha teljes tárgyilagossággal figyeljük a halász és sporthorgász lelki tulajdonságait.

Itt is olyan ellentétes vonásokat találunk közöttük, hogy méltán kell csodálkoznunk afelett, hogy mindezek ideig a kettőt összeegyeztetni tudták és nem érezték az itt fennálló és kirívó emberi alaptulajdonságok különbségét. Mindez arra mutat, hogy a mi közönségünk csak mint felületes szemlélő vett eddig a sporthorgászkokról tudomást és a sporthorgászat nagyobbfokú irodalma hiányában a hozzáértőktől felvilágosítást és oktatást nem igen kapott!

Nézzük már most tovább.

A halász nem szereti a halat. Nem mondom, hogy kínozza, de érzéketlen hozzá! Meglehet, hogy mestersége, fárasztó munkája és a megszokás hozza ezt magával! De... - itt idéznem kell az öreg Vida, a varsázi halász szavait, aki találkozásunkkor már jócskán megette kenyere javát. Jóideje már annak, hogy kettesben csöndben bejártuk a vizreboruló, zizegő nyíresnél és a haragoszöld fűzfabokrok között eldugott kunyhója táját. Kora, harmatos reggel, vagy későn, az odatévedt esti harangszónál nézegettük a titkos csapások és az idegennek észrevétlen jelek nyomán lerakott varsáit, vejszéit. Es a nagy, cikornyás kerülések közben, a titokzatos, hajladozó ingoványok felett utána ballagva, (embere legyen, aki vezetés nélkül meg tudná közelíteni tanyáját!), sokszor el-elhallgattam hátrabujdosott hangját... Mintha mentegette volna magát...

— Nem tehetek róla jó uram, de nem tudom sajnálni a halat!... Nézze csak azt a röpködő bogarat, az Úristennek ezt a kis semmi állatját.. Nem volna szívem,

hogy összetapossam... A halat ellenben nem tudom sajnálni... Nem kinozom, de nem is sajnálom!...

És ez a varsázó halász. A magának való csöndes ember. A jó lelkű. Ritkábban kerít tanyát. Nem szokott reá, vagy már el is felejtette az erősebb, durvább munkát. Néki csak a varsa, vejsze, meg a rekesz. Ebben azután mester!

Annál másabb már a nagyhalásznak idegen légkörben nevelkedett segédje! Ennek a halászat azelőtt sohasem volt kenyere! A szükség hozta ide! Ezek még ugye tudják szívvelni a halat. Érzéketlenek, vagy mi... Tán a szakadatlan szívós munkájuk hozza magával. Ezzel ellentétben a sporthorgász mindig kíméletes és a hal iránt sajnálattal tud lenni. Van érzéke a néma, tehetetlen hal sorsa iránt. Van szive!

Egyik legnagyobb érdeme a tudatos sporthorgásznak, hogy teljes erejével védi az ívó halat és a fejletlen halivadékot! Tehát nem csak horgászik, hanem törődik azzal is, hogy mindig horgászhasson! A szaporodás lázában magatehetetlen ívó halakat nem tekinti könnyű prédának! Másrészt, amint ideje engedi, a megáradt folyóvizek apadása után már szemlét tart a vízpartok felett. A mélyebben fekvő árterületekben és agyaggödörökben kintrekedt apróhalaknak az anyamederbe való visszajutását a maga módja és tehetsége szerint elősegíti! Nagyon kevés ugyan ilyenkor a magáramaradt segítőkész ereje, munkájának gyümölcse, de a tudatos cselekedet és nemes akarás erős jellemet kovácsol a sporthorgász lelkében!

Nála a horgászás ideálja nem a tömeges halfogás, hanem a minél nehezebben elérhető és megakasztható egyes halnak megfogása és vízből való kiemelése. Tehát szórakozását nemes sportszenvedélyből űzi és ettől nem tér el!

Ha valakinek, a tudatos sporthorgásznak a „Halászati törvény“ tizparancsolat! Ugy a folyton szem előtt lévő, mint az elhagyatott vízpartok mentén egyaránt! Azt nála hívebben senkisémm tartja be és egyúttal másokkal is megtartatni igyekszik.

Ezen erős elvénél fogva nem más, mint a halászati törvény ismeretlen öre s így erkölcsi és nemzetgazdasági szempontból a nyíltvizeknél megbecsülhetetlen önkéntes szolgálatot tesz!

Fáradozásaiért jutalmat nem vár. Őt sportjában, szórakozásában csak a nemzeti érzések és nemzetgazdasági törekvések sarkalják. Ezért értékes azon önzetlen munkálkodása, hogy az elhanyagolt és kiuzsorázott nyíltvizek fokozatos benépesítésére törekszik!

Ezen ténykedésébe kapcsolódik azután bele a nemzeti érzéstől áthatott azon egészséges gazdaság—politikai gondolata, hogy sporthorgászatunk révén is emelje Csonkamagyarország idegenforgalmát!

Egyedüli óhaja-vágya a nyíltvizek (folyóvizek) halvédelmének életképes gyakorlati megszervezése! Egyetlen kívánsága pedig, hogy megértsék szándékát és építő eszméit!...

Ahogy lehetetlen összetéveszteni a sporthorgászt a halással, éppen oly nagy különbség van a sporthorgász és horgász közt is!

Valamit azonban ne felejtünk el. A sporthorgászat elsajátítása a műveltségnek és intelligenciának alig sejtett magaslatára vezet! Ezen sportüzés közben ugyanis sok olyanról kell lemondani, amelyről az emberi természet gyengesége folytán, annak egyes állapotaiban bizonyos lelkierőre van szükség, akárcsak a vadászatnál! Anélkül természetesen, hogy az a sporthorgász rátermettségét, tanító erejét és példaadását kis-

sebbíthetné! Tehát magának a sporthorgásznak egyénisége, tisztultabb sportérzéke adja meg azt az elérhető magasabb fokot, amely nagyon sokszor már egy veleszületett értékes, nemes hajlam. Ellentétül egy-két emberi vonást említünk meg. És pedig az önzést, irigységet és kapzsiságot, amely oly puha és termékeny talajra talál a horgászatnál. Természetesen a halászatnál nemkülönben! Ezen káros emberi tulajdonságoknak és érzéseknek férfias legyűrésével a vízparti élet önmagában adja meg a horgász igazi mintaképét!

Ne higgye tehát senki — és ezt nem bántóképpen mondjuk, — hogy az, aki 20—30 éve horgászik, már minden szükséges gyakorlati átélést megszerzett és minden értékes lelki tulajdonságot elsajátított! Nem! Mert sokszor a rövidebb ideig horgászó ember áttekintőbb, önállóbb, sőt tudatosabb sporthorgásszá válik, mint az, aki már régebben űzi ezt a sportot. Mivel a sporthorgászt a rátermett egyénisége neveli, a mindig szigorú figyelmeztetője és parancsolója: a meg nem alkuvó énje!

A vérbeli, törvénytisztelő, illetőleg művelt horgászt cselekedeteinek minden egyes mozzanatában azok a magasba irányuló rúgók, eszmék vezérlik, amelyek ebben a szórakozási ágban a sportot a legméltóbb kifejezésre juttatják, mint ahogy azt az angoloknál, a sporthorgászat bölcsőjének hazájában a legszigorúbb szabályként látjuk!

Mert mi is tehetné a horgászat sportját ideálissá?!... Természetes, hogy nem a halnak mindenáron, vagy minél több fogása. És itt — mondjuk a tömeges halfogásnál, — az ügyességre való hivatkozás elfogultság, mivel ezen megszerzett emberi tulajdonság csak eszköz a horgászat sportjánál. A horgászás alatt ugyanis a tudásnak, kitartásnak, lemondásnak és fegyelmeltségnek azok a titkos, láthatatlan lelkirúgói jönnek segítségünkre, amelyek ezt a különleges sportot: széppé, nemesse, megbecsülhetővé tudják tenni! Természetesen nemcsak a magunk számára, akik azt önzetlenül gyakoroljuk és lelkileg átérezzük, hanem a körülöttünk tartózkodó idegeneknek is, akiknek ismeretlenül jópéldát mutatunk és akik minden mozdulatunkat, beszédünket figyelik, eljárásunkat bírálják! És mint nyugodt szemlélők, ezen kialakult reális érzésen, ezen fluidumon keresztül ismerik meg a valódi sporthorgászt! Ezen a tiszta, erkölcsi szemüvegen keresztül nézve a sporthorgászat mikéntjét, neveljük magunknak a tanulnivaló leghívebb és legmegértőbb közönséget! Végeredményben ez lesz fáradozásunk és kitartásunk legszebb és legértékesebb jutalma!...

A sporthorgászat hamisítatlan értékét ezek a horgászok adják!

Ezen soraink után már jóval könnyebb a meghatározás a horgász és sporthorgász között, ahol az elválasztó megkülönböztetést feltétlenül meg kell tenni, amennyiben az tényleg fennáll.

Itt először azokra a horgászokra gondolunk, akiket nem a víz vonzóereje, nem az üdülés, az egészség helyreállítása, vagy az anyatermészet varázsa, sokféle bája húzott magához. Azokat az egyszerű horgászlelkeket értjük és látjuk, akik a kenyérkeresetnek egy bizonyos ágát vélik megtalálni a hajnaltól napestig való horgászásban s annak megszerzésében sem válogatósak!

A társadalomnak oly sok és különféle rétege, az egyének, az egyéni léleknek annyiféle változata gyakorolja a horgászatot és mégis mind ezek ellenére egyenes határvonalat lehet húzni horgász és sporthorgász közt is! Mert, ha valaki már tudat alatt és cselekedeteinek alaptermészetében sporthorgász, az már egyúttal kiemel-

kedik és eltávolodik a horgászhadak mindenféle fajától! Mert a vérbeli sporthorgász a szabadvizek birodalmának legértékesebb embere marad mindig!

Ha pedig egyszerű horgásról van szó, ne menjünk messzire. Ott találjuk mindjárt a vízpartok mentén a hagyományos cigányt, aki — hasonlattal élve, — a vidrára emlékeztet. De az ő horgászó furfangossága már akkor kezdődik, amidőn horog hiányában — ősi nyomon járva, — a vadrózsa tuskóját, a kökény és galagonya szálkás ágát használja fel halfogásra. Az a kintartás, étlen-szomjan horgászás, amely az első csuka megfogásáig tart, csak nála található fel. És ha valaki, a horgászáznál csak ő tudhat remekelni, mivel: mindig ráér!

(Vége köv.)

TÁRSULATOK — EGYESÜLETEK.

Miskolcvidéki—Sajóvízi Halászati Társulat 1937. évi rendes közgyűlése 1937. május 12-én Miskolcon.

A társulat kegyeletes szavakkal emlékezett meg elhunyt nagynevű elnökeiről gr. Haller Józsefről, kinek örökét dabasi Halász Zsigmond földbirtokos, a társulat eddigi igazgatója foglalta el. A társulat ügyeit mint alelnök eddig gróf Haller István intézte nagy gondnal és szeretettel, alelnöki tisztjét továbbra is megtartja.

A társulat igazgatójává dr. Potoczky Dezsőt választották, aki a Sajó halásítása körül szerzett érdemeket. A társulat több tisztletbeli állást rendszeresített, hogy a társadalmi érdeklődést a halászat iránt kimélyítse.

A Sajó halállományát különösen őszi kisvizek alkalmával nagymértékben veszélyeztetik a környező gyárak szennyvizei, elsősorban a megszállt területen lévő Özörényi cellulózegyár agresszív vizei.

A hosszú éveken át tartó küzdelemnek, amelyet a társulat lankadatlan eréllyel folytatott, jelentkezik az eredménye, amennyiben az ózdi gyárak szennyvizei ma már derítve jutnak a Sajóba.

A Halászati Társulat vízterülete 1347 kat. hold. A bevételek összege 1936. évben 1633'60 P-t, a kiadások 1389'96 P-t tettek ki. Az előirányzott bevétel az 1937. évre 19.682, a kiadás 1800 P.

Az Érd—Dunaegyházai Halászati Társulat évi rendes közgyűlését f. évi május hó 8-án tartotta meg Budapesten. A közgyűlésen gróf Wimpfen Frigyes elnökölt.

Az igazgató jelentésében két hivatásos halásznak, Kretz György és Arnold Lajos halászmestereknek 1937. év tavaszán bekövetkezett szomorú elhunytát jelentette be, melyet a közgyűlés őszinte sajnálattal vett tudomásul. Az így megüresedett üzemszakaszokat a társulat özv. Kretz Györgynének és Gyernek József halászbérlőnek adta bérbe a régivel azonos feltételek mellett. Az 1936. évi zárszámadást a közgyűlés 9.383'28 P bevétel és 8.824'35 P kiadás, tehát 558'93 P maradvánnyal tudomásul vette. Ugyanakkor a társulat 1937. évi kiadásainak fedezésére kat. holdanként 6 fillért állapított meg, ami összesen 650 P költségkeretet jelent. A társulat végül elhatározta, hogy a közeljövőben részletesen kíván az ivadéknevelő telepek kérdésével foglalkozni és megállapítja van-e a társulat területén olyan holtág, mely csekély költséggel volna ivadéknevelő teleppé átalakítható.

A Dunaszekcső—Drávatoroki Halászati Társulat május hó 10-én Mohácson tartotta évi rendes közgyűlését, melyen vitéz Szilágyi Imre elnökölt.

A közgyűlés nyugodt lefolyását mi sem zavarta. A közgyűlés elfogadta az 1936. évi zárszámadást 751'16 P bevétel és 697'04 P kiadással. Az 1937. évi költségekre 8 fillért szavazott meg kat. holdankint, ami kb 720 P-t tesz ki a társulat kiterjedése mellett.

F. évi május 12-én Kőrmenden tartotta a közgyűlését a **Felső-Rába Halászati Társulat**, melynek egyedüli céjja a társulat vizeinek bérbeadása volt. A legfelső üzemszakasz egy régi, kipróbált vérbeli sporthorgász Pétery Rezső ny. őrnagy kezébe került, ki nagy reménnyel fogott hozzá vizeinek berendezéséhez. A lejjebb fekvő 4 üzemszakaszt hivatásos halászok bérelik.

H.

ÚJDONSÁGOK — VEGYESEK.

Halmajális Biharugrán. A magyar haltenyésztés úttörője néhai Corchus Beta (megh. 1924-ben) földbirtokos, gazdasági tanácsos létesítette 26 évvel ezelőtt a 750 kat. holdas biharugrai

tógazdaságot, viruló tenyészetet teremtve a volt Bölönyi birtoknak vadszikes és legelőül is alig használható e részen; ezáltal jelentékeny állandó munkaalkalmat teremtve Ugra község lakosságának, a mellett hogy a környéken jobb értékesítési lehetőség is állhat elő a haletetésre használatos termények számára.

A kiváló szervező képességű széles látókörű haltenyésztő már annakidején ezt megelőzőleg több helyen létesített ily halgazdaságot (Cikola pusztá, Dunaföldvár, Előszállás, Nagyigmánd, Esztergom, Szabadka, Tiszaradvány) az elsőt pedig a dunántúli Simontornyan ezelőtt negyven évvel építtette.

A biharugrai tógazdaságban beállott időközi változtatások a vízhasználattal kapcsolatban új engedélyezési eljárás lefolytatását tették szükségessé, s a helyszíni tárgyalásra kitűzött napot használták fel a tógazdaság jelenlegi tulajdonosai, Corchus Dezső és Zoltán, hogy atyjuk negyven évvel ezelőtt megindított munkásságának emlékére halmajálisra hívják meg a tárgyaláson résztvevő hatósági személyeken kívül a vármegye vezetőségét és a környékbeli előkelőségeket — mintegy 75 vendéget. A fényesen sikerült majális május 26-án a biharugrai elsőrendű halakból készített ebéddel kezdődött, s az ezt követő kerti ünnepély — este tűzijátékkal — a kora reggeli órákig tartott.

Jelen voltak nejeikkel a biharvármegyei urak közül dr. Szilágyi Lajos főispán, vitéz dr. Nadányi János alispán, dr. Sebestyén Kálmán a járás képviselője, dr. Végh József és vitéz dr. Szép Sándor vm. főjegyzők, Bölönyi István, Zili Károly, Hollóssy István, főszolgabírák, vitéz Király Miklós arm. társ. igazgató, a környékbeli csendőr és vámőr parancsnokok és tisztek, a község vezetősége, továbbá Debrecenből Lembrekovics ezredes, a földművelésügyi minisztérium halászati és vízügyi osztályától vitéz Illésy Zoltán és Ullrich Nándor osztálytanácsosok, Satory László miniszteri tanácsos, Goda László kulturmérnök és még számosan.

dr. Szilágyi főispán lelkes beszéddel méltatta a halászat nemzetgazdasági fontosságát és a mintaszerű tógazdaság megteremtésében az alapítónak, valamint a vezetésben és fejlesztésben utódának érdemeit, vitéz Nadányi alispán pedig a vendéglátó Corchus házaspár bájos leánykájára mondott felköszöntőt.

A nagyszámú vendégsereg a szíves látásban fáradhatatlan kedves háziasszony Corchus Zoltánné és a Corchus fivérek úri házának kellemes emlékeit vitte magával.

Halállomány apadásának megakadályozása. Régi és sokszor hangoztatott panasz volt a halásztársadalomnak az, hogy a kihágási eljárások során az orvhalászok általában oly csekély összegű pénzbüntetéssel szabadulnak, hogy annak lerovása után is az orvhalászat jövedelmező kereseti források marad.

Most jóleső melegséggel vesszük tudomásul, hogy a m. kir. földművelésügyi kormány ezirányú kezdeményezései eredményre vezettek, és a m. kir. belügyminisztérium rendeletet adott ki, mely szerint a hatóságok a halászati kihágások jövőbeni megtorlásánál fenti szempontokra, — tehát hogy az orvhalászat ne maradjon „jó üzlet” — figyelemmel legyenek és a kihágások elbírálásánál a nemzeti érdekeket — a halállomány védelmét — mindig szemelőtt tartásák.

Ugyanez a rendelet a hatóságokat még a segédhalászcsejyek kiadásánál is a legnagyobb körültekintésre utasítja és elrendeli, hogy csak olyan halászmester részére adjanak ki segédmunkai halászcsejyet, aki azt tényleg szolgálatban álló segédszemélyzete részére használja. Sporthorgász — vagy a halászatot akár albertlet, akár területi engedély alapján önállóan gyakorló egyén részére segédhalászcsejyet kiadni nem szabad; „ilyen egyén csakis a saját nevére kiállított halászcsejyet használhat.”

A rendelet sok sajtó sebet tapasztal be, melyek meg is fogynak gyógyulni, ha a végrehajtásnál a rendelet intencióit be lehet tartani.

A Balatoni Halászati Társulat irodája, mint értesültünk, a nyári hónapokban Balatonfüreden működik, Petőfi Sándor utca 46. sz. alatt. Telefonszáma 102. A társulat adminisztrációs ügyeit ez ideiglenes helyen is Bariss Gyula m. kir. gazdasági főtanácsos, igazgató személyesen intézi.

Szerkesztői üzenetek.

C. I. Szajol. Kérdésére közöljük, hogy a gyakran moszatos hinárral (Cladophora) és lágyszárú alámerült növényzettel erősen belepelt tavakban, melyekben pontyivás volt és zsenge ivadékok van jelen, a halászat, hálózás az ilyen ivadékokra rendkívül káros mindaddig, amíg — kb. 2 hónapos kora után — meg nem erősödik és meg nem nő az ivadék annyira, hogy a hinárból ki tudjon menekülni. A zsenge ivadékok ugyanis hálózás alkalmával, bármily böszemű legyen is a háló, a hinárral könnyen tömegesen szárazra kerülhet és elpusztulhat, olykor anélkül, hogy ezt a halászok észrevéneék!

KÜLFÖLDI LAPSZEMLE.

Schweizerische Fischerei Zeitung 1937 júniusi számában találunk néhány példát az ottani halászati kihágásoknál kirótt pénzbüntetések nagyságáról. Igaz, hozzá kell tenni, hogy pénzügyi helyzetük jóval kedvezőbb, de még akkor is nagy az aránytalanság a nálunk szokásos 1—2 pengős büntetésekkel szemben.

Két halászt, akiket meg nem engedett éjjeli halászaton tetten értek, fejenként 400, illetőleg 500 svájci frank pénzbüntetéssel sújtottak. 300 svájci frank pénzbüntetést kapott egy horgász, aki a megengedett méretnél kisebb 11—13 cm-es. pisztángokat fogott.

Németországban már majdnem 17.000 tógazdaság működik. Németországban 1936 évben nagy emelkedés mutatkozott a vízület lebocsátani tudó tógazdaságok terén. A tógazdaságok száma pontosan 16.629, területük kerekén 55.000 hektár. Ebből 42.246 hektár nyújtó-tó, 9700 hektár ivadéknevelő, 2050 hektár teletető, 790 hektár ivó-tó.

Magyarországon a 163 helyen létesült tógazdaságok összterülete 18.509 kat. hold, azaz 10.550 hektárt tesz ki. (*Schweizerische Fischerei Zeitung*) 1937. VI. K.

Halászat a május 31-én megnyílt München-i mezőgazdasági kiállításon. A kiállítás méreteiről fogalmat alkothatunk ha meggondoljuk, hogy 130 aquáriumban mutatták be a különböző halfajokat és azok tenyésztését.

Hatalmas képekkel ellátott táblázatok szemléltették a négy éves terv keretén belül a halászat és tógazdaságok jelenlegi állását, és az árszabályozás határát. Végül külön csarnokot és konyhát építettek a halételek és azok elkészítésének propagálására. (*Fischerei Zeitung*) K.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint május hó folyamán a nagybani halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty...	nagy	1'00—1'40 P
	közép	1'10—1'30 "
	kicsi	1'00—1'10 "
Édesvízi jegeltponty	0'40—0'90 "

Balatoni fogassüllő	I. oszt.	5'80 "
	II. "	3'80 "
	III. "	3'40 "
	IV. "	3'10 "
Dunai süllő	I. oszt.	5'50 "
	II. "	4'00—4'50 "
	III. "	3'20—3'40 "
	IV. "	2'80—3'20 "
Harcsa nagy	3'60 "
Harcsa kicsi	2'00—3'20 "
Compó	0'90 "
Ón	0'50—0'80 "
Balatoni keszeg	0'30—0'40 "

A lap kiadásáért felelős: Dr Unger Emil.

HALBIZOMÁNYI

ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ RT.

HALNAGYKERESKEDÉS

Levélcím: Budapest 4., Postafiók 271.

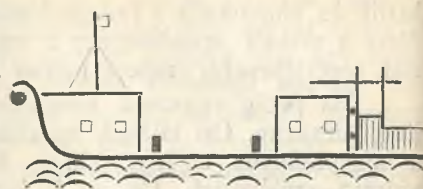
BUDAPEST,
Telep és iroda:
IX., CSARNOK TER 5.

Elárusítóhely:
IX., Közp. vásárcsarnok,
Központi iroda:
V., József tér 8.
Telefon: 180—9—22.

TELEFONSZÁM
Nappal: 185—6—36.
Éjjeli: 157—3—26.
Száll. oszt.: 168—7—16.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok rt. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt. —

ZIMMER FERENC

Halkereskedelmi Rt.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő- és jegelthalat.

Központi telep: IX., Gönczy Pál u. 4. T.: 185-4-48.
Fióközletek: IX., Központi vásárcs. T.: 185-4-48.

V., gr. Tisza István u. 10. T.: 181-6-79.
VII., Garay téri vásárcs. T.: 130-4-48.

Iroda: VIII., Horánszky utca 19. T.: 135-3-39.

Budapest.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK RT.

Több mint 6000 kat. hold terjedelmű tógazdaságaiból szállít tenyésztésre nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-ikrát a következő helyekről: Balatonföldvár, Bia, Bicske, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Mike, Nagyláng, Órpuszta, Pelérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogy-szentmiklós, Szabadbattyán, Tápószecső, Tüsképusztáról és Varászlórol. —

TELEFON: **BUDAPEST, V., JÓZSEF TÉR 8.**
180—9—22 LEVÉLCÍM: BUDAPEST 4., PÓSTAFIÓK 271

BARTA LIPÓTNÉ
HALKERESKEDŐ

TELEFON.
Iroda: 185—0—71.
Üzlet: 185—5—84.

BUDAPEST, IX., KÖZP. VÁSÁRCSARNOK

HALÁSZHÁLÓ
puha inslég és kötél, hálófonal, parafa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

Ádám Miksa Rt

Főüzlet: IV., Ferenc József rakpart 6-7, A Ferenc József hid és Erzsébet hid közt. Telefon: 184-3-10

Fióközlet: VII., Thököly-út 16 szám, **BUDAPEST**
A Keleti pályaudvar ind. old.-val szemközt. Telefon: 185-9-65